

החברותא

בסיד ערשטיק נעצט "כ"א אלול תשנ"ט

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליין מס 106

פנינים יקרים

נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי (תהילים קיט) דהנה יש בני אדם הנותנים לב להתחדש על עוונותם ורואים איך הם אין עובדים הקוב"ה באמת, ובוה הם עוקרים תקונים כשהם יושבים עצמם ללמוד, אומרים שכבר נתכפר להם כזה הכל. ותיכף נתגדר כח יצורם בקרבם, עד שכמעט שחושבים אין כמוהם בלימוד ובמעשים טובים אע"פ שקודם הלמוד ידעו בכידור גדול עיוותם וכעת הם מתוקנים כיון שכבר למדו מה לעשות להם עוד וזהו עוונותם על עצמותם.

אבל האיש הנלכך הוא רואה תמיד שפלותו אפילו אפילו בעת התורה והמצוה. הוא נותן לב יותר לשוב מעבירות שבידו באומרו בלבו איך עברתי על דברים מתוקים מדבש ונופת וכו'... וזהו נפשי בכפי תמיד הוא הולך בהרהורי תשובה וחמאתי נגדי תמיד, ותורתך לא שכחתי פירוש אע"פ שאני יושב עצמי ללמוד תורה אעפ"כ איני שוכח את כל אשר הכעסתי לפניך ואני חוזר בתשובה עליהם בלב שלם. כן יורנו ה' אשר בדרכיו נלך באמת אמן.

אתם נצבים היום כולכם וכו' (פר' נצבים) תמיד היה משה מדבר תחילה אל הנשיאים ואח"כ אל בני ישראל ואילו כאן פנה משה במישרין אל כל בני ישראל. מסביר האלשיך הקדוש כאשר נצבים לפני ה' אלקיכם הרי אתם שווים כולכם זה לזה בהמשך הכתוב "כל איש ישראל".

והשבות אל לבבך (מן הפרשה) ומתוך התבוננות בתופעה מפליאה זו שהקללה עצמה טומנת בתוכה את הברכה וכי במחשכי הגלות באה לידי גלוי ההשגחה העליונה של השי"ת שהוא "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" כדי להצילנו ממוימות ההשמדה אשר אויבנו רוקמים נגדנו - מן ההכרח לבא לכלל ו"השבות אל לבבך".

ושבת עד ה' אלקיך (פר' נצבים) אם תשים אל לבך שכל מקום שהודחת אליו שמה נמצא אתך גם ה' אלקיך שהשכינה שרויה אתנו בגלות - בכל צרתם לו צר - אז תצטער על גלות השכינה יותר משתצטער על גלות עצמך. וזהו ושבת עד ה' אלקיך - כי אז תחזור בתשובה בשל "ה' אלקיך". (ע"פ נועם מגדים)

אם יהיה נדחק בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך ומשם יקחך (דברים ל) אם בנידחק היינו בחמאתך יש בסוף קצה המחשבה איוז כוונה לשם שמים, אזי משם יקבצך ה' אלקיך - מניצוץ יחיד ופעוט זה ישיבך השי"ת אליו. מחשבה קטנה ונסתרת מזו של לשם שמים מצילה את האדם לבל ישקע בתהום החטא אלא יתעורר סוף סוף לתשובה.

ומל' ה' אלקיך את לבבך וכו' (דברים ל) כפרשת עקב נאמר ומלתם את ערלת לבבכם דהיינו שעל האדם עצמו מוטל לעשות זאת ואילו כאן נאמר שהשי"ת יעשה זאת? ברם ההתחלה אמנם מוטלת על האדם להסיר את ערלת לבבכם למען יהא ראוי לקלוט בקרבנו את דבר ה' ורק אח"כ ומל' ה' את לבבך דבר זה אינו נתון בידי אדם כי אם זקוק לעזרת השי"ת.

לחברת החברותא אהאב אלל החברים ואלל בית ישראל

גבלה שנה וקאלוגיה, גבא שנה וברכוגיה
שנה טובה ולמוינה
גבולה וגבולה טובה

בתקיפות מיום הוולדו עד יום מותו, שהוא רק בבחינת תינוק, שהוא לא מוצא את ה' ע"י ידיעה או רגש אלא ע"י מצבו בתור תינוק שנולד מאמא. הוא נברא וקיים בורא בשבילו. מכיון שהוא נברא - קיים בורא בשבילו וזה מה שאמר דוד המלך "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי" היינו כמו שאני בבחינת תינוק.

בתקופה חמורה זו לכלל ישראל ולעם השוכן בציון בפרט, צריכים יותר מתמיד להתחזק ולהתאמץ, וללחום את מלחמת החיים כל אחד עם עצמו, עם טבעו השולט בו ולחגור עוז עם רצון אדיר להכרת הסכנה הגדולה, אך לחיות עם הסכנה תמיד, כי זה פתח ההצלה שלא נאבד חלילה ולא נבוש ולא ניכלם לעולם ועד.

בזמן כזה צריך כל אחד ואחד לבדוק בגנוי נפשו, לברר תכליתו בחיים ולהמליך את הבורא על כל מעשיו, ולחיות כל נשימה ונשימה בבחינת מציאות האין, ושיוברר לו היטב שאין שום אחיזה בעולם מלבד מציאות האין של הבורא יתברך שמו.

וזהי המשמעות של "מה אני בורא אף אתה בורא", היינו שכמו אצל הבורא ברוך הוא, אין אצלו שום ספק שאין זולתו ואין בלעדו - כך גם אצל הנברא האדם צריך להיות ברור ומוסכם בלבו שכל עשיה ועשיה שיש לו בורא שהוא בעל הכחות של העשיות, וזהו "אף אתה בורא", שמצד האדם נתפרסם ונתגלה בעולם שיש בורא ושזכה האדם להגיע לכך - הרי כל העולם כדאי הוא לו, כי הגיע עם זאת לתכלית הבריאה ותכלית

ידידנו היקר והנאמן

קבלתי את מכתבך. אני משתתף עם כאבך הפיזי הנובע מכאב נפשי בשאיפה להגיע לשלימות מציאות האדם, שבגלל זה הוא בא בכלל לעולם עם מציאות גוף שלו שהוא בעצם אי, חיו של הגוף הם כמו מציאותו של התינוק. אם קיים תינוק בעולם - קיימת גם אמא בעולם!

לפיכך מוכרח בן אדם לעבור את יסוריו בכדי שיבוא דרכם לשלימות ההבנה הזאת ולהיאבק עם עצמו מאבק, שיביא לו, שיתחיל להבין תכליתם של חבלי הלידה שלו, כמו שאשה הצריכה ללדת היא מוכרחה לעבור תשעה חדשי הריון מלווה יסורים, ובשעת הלידה יש לה יסורים גדולים, אך אח"כ מקבלת ע"י זה עונג אין סוף שאי אפשר לתאר בדמיון - כך בן אדם מוכרח לעבור יסוריו כדי שגופו שהוא בבחינת תינוק יהפך לנפש, ומזה נודע לו שהוא בא לשלימות הנפש. ובהגיע האדם להכרה זו הוא מתחיל לחיות כמו התינוק עם אהבת אמא לבנה.

ברגע זה נגמרים כל יסוריו ומתחיל לחיות בפחד מתמיד שלא יהא מנותק מהאמא שהיא בבחינת נפש, זאת אומרת שהוא עצמו האמא, כי הוא לא חי בחיק האמא כתינוק - רק ע"י עצמו שהוא נעשה נפש.

וזאת היא מציאות הבחירה, הכוונה שלא יראה את עצמו שהוא עושה ביונס, שהוא לומד תורה, שהוא מרגיש את עבודתו, הוא מצליח, הוא מתגאה וכדו'; ואם נכשל, הוא נשבר. אלא האדם צריך להיות תמיד

השלימות, וזהו סדר גאולתו של ישראל, שע"י הגאולה הפרטית של כל אחד ואחד ע"י "דרך אמונה בחרתי" תלך ותתפשט הבחינה הכללית של הגאולה השלימה בבחינת "ומלאה כל הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים ובא לציון גואל ברינה

במהרה בימינו אמן.

להמשיך בינתיים לומר את התהלים עד אחרי חג הפסח.

י"ד ב' דורש שלואק

נרשם עפ"י שיחת הרא"ש ש"ק פרשת יתרו, ע"י אחד החברים.

סעודה שלישית יתרו נ"ב

שאל ר' גדליה סגל מה פשט "בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיד". וקשה למה אמר אזכיר היה צריך לומר תזכיר, ואמר הרב, דהפשט פשוט מאד, דמתי אבא אליך וברכתיד, זה רק כשתגיע לכזה ביטול, לכזה מצב שתחוש ותחיה שאני מזכיר את שמי לא אתה, ולכן כתוב כל מקום אשר "אזכיר" דייקא, ואמר שלכן צריך תמיד לדעת שיש בחינת "זעיר אנפין", ומה זה, כשהאדם מגיע לבחינת זעיר אנפין שהוא מתמעט כל כך עד שאין כבר כלום מהאדם, אז מגיע הרבש"ע ואז מגיע העתיקא קדישא, וכל זמן שאין ביטול עמוק עד לתהום אין אפשרות לקדושה להגיע, ולכן היו צריכים כלל ישראל לעשות העגל כדי שיראו שכמו שהעגל אין בו כלום כך אין ברבש"ע שהיה להם מקודם כלום, רק מתי שרואים שהם אין להם כלום, שאין להם כבר שום אחיזה רק אז יכול הרבש"ע להגיע, וכל זמן שיש להם אחיזה באלוקות,

ז"א איזה הנאה או סיפוק הרי זה כעגל הזהב ממש. ולכן מיד אחר מתן תורה עשו כלל ישראל עגל, בכדי לראות ולהגיע לבחינת "זעיר אנפין" שלהם, וברגע שיש זעיר אנפין יש כבר אפי רברבא, כי ברגע שנכנסים לאפי זוטרא יש אפי רברבא, וזה הולך יחד, כדכתיב אתיין לסעדה בהדיה, ולכן כלל ישראל כשקיבלו התורה בעשרת הדברות, הרבש"ע הפחידם בדברות הראשונות עד שפרחה נשמתו, כדי שיראו שזה לא שחוק, וזה היה כדי לבטלן,

לכן אנו עוד בגלות, כי הרבש"ע הוא ג"כ בגלות, כי אין את הביטול הנזכר, ולכן כשיעלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, ז"א שיהיו מושיעים בהר ציון, דהיינו האנשים שביטלו עצמם כמו שאמרנו, על הר ציון ששםם שועלים הילכו בו, שיש בו שממה ואין להם שום אחיזה לעצמם, ומחזיקים עצמם כשועלים-חיות בר - אז יהיו מושיעים ואז יוכלו לעלות לשפוט את "הר" עשיו.

נזכרתי מה שאמר בליל ר"ה השנה "הס קטיגור וקח סניגור" שזה מכוון לאדם עצמו אומרים לו הרע שלך הרשעות שלך זה הקטיגור הכי גדול, עליך להשתיקו וקח סניגור במקומו ע"י שאתה מכניע את עצמך אתה מוותר לזולת כך אתה לוקח לעצמך את הסניגור שימליץ טוב עבורך.

אמר לאחרונה אילו היה האיש שומע קול שוועת הנשמה: הצילנו ולא תלכלך אותי בטנופת העוונות שלך - היה האיש מזדעזע ומתעלף מגודל המרירות הנובעת מצעקה איומה זו.

פצצות יקרים

ואנכי הסתר אסתיר (פר' וילך) אפילו בהסתרות הגדולות והעמוקות ביותר נמצא ה"אנכי". הבטחה זו שניתנה לו מהשי"ת כי יהיה אתנו אפילו בתוך ההסתר המעובה והחשוד ביותר. (כשם הכעש"ט) העולם סוכר שצדיק נסתר הוא זה שמסתיר צדקתו ומעשיו הטובים בפני הקהל. האמת היא שנסתר הוא זה שצדקתו נסתרת ונעלמת גם מעצמו שאין לו כל מחשבה וכל מושג שהוא צדיק.. (הרמ"ם מקוצק זיע"א)

ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב (דברים ל) וזה הפירושו: כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו (משלי ד) היינו אף את כח הבחירה לקחת את הטוב נתתי לכם...

לא ירפך ולא יעזובך (דברים לא) פרש"י לא יתן לך רפיון להיות נעזב ממנו. יש להסביר לפי דברי המורה נבוכים כי ההשגחה קשורה ותלויה בהשגה שהאדם משיג מקוה ומיחל לה' ואמונתו חזקה בו. לפי זה ובמדה זו הוא מושגת... ואם כן כשלא ירפך שלא יתן לך רפיון ותהיה חזק ואמיץ בידת ה' ואמונתו ממילא לא יעזובך.

הודעה חשובה

המעוניין לנסוע לראש השנה למירון יתאם

נסיעה: בטל' 02-5380944 עד יום ראשון כ"ד אלול

מקום לינה: בטל' 375049 - 050 יונתן

מי שישן במירון במאפיה צריך להביא מביתו: שמיכה, וסדין.

שהשמחה במעונם

הר"ר חיים קירשנבויס ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יהודה פרוש ומשפ' להולדת הנכדה
משפ' קירשנבויס להכנס הבן בעול המצוות
הר"ר ברוך ויגשטוק ומשפ' לנשואי הבת
הר"ר שניאורסגל ומשפ' לנשואי הבת

יחזק עזרי
חברת החברותא
ישיבני 3
טל: 02-5829688
פקס: 02-5325477
תל: 5080
ירושלים 91050